

האש הכחולה

אך אהיה נדיבה ואקבל אותך אם תעשה מה שאדרוש ממך."

"ומה תרצי שאעשה?" שאל החייל.

"שתגרף מחר בבוקר את הגינה שלי."

החייל הסכים ולמחרת עבד כל היום אך לא

הצליח לסיים את העבודה לקראת הערב.

"אני רואה" אמרה המכשפה "שאינך יכול

לעבוד יותר היום, אבל אני אחזיק אותך עוד

אם מחר תחטוב לי ערמת עצים ותחתוך

אותם לחתיכות קטנות."

יום שלם לקח לחייל לעשות את העבודה

ובערב הציעה לו המכשפה להשאר עוד לילה

אחד. "מחר בבוקר תעשה רק עבודה קטנה

וקלה. מאחורי הבית שלי נמצאה באר יבשה.

שם נפלה האש שלי, היא דולקת בצבע כחול

ולא נכבה. תצטרך להוציא אותה מחר חזרה

מהבאר."

למחרת הובילה אותו המכשפה לבאר

והורידה אותו לשם בסל גדול. הוא מצא את

האש ונתן לה סימן להעלות אותו חזרה. היא

משכה אותו למעלה, אבל כשהיה כבר ליד

היה פעם חייל ששירת את מלכו בנאמנות שנים רבות וגם נפצע קשה, אך המלחמה נגמרה והחייל לא יכול היה לשרת יותר, כי היה נכה.

אזי אמר לו המלך "עכשיו תוכל ללכת הביתה. אינני צריך אותך יותר. לא תקבל יותר תשלום, כי אני משלם רק לאלה שמשרתים אצלי."

החייל לא ידע מה לעשות עם חייו. מלא דאגה הלך והלך עד שבערב הגיע ליער. כשהחשיך ראה אור כלשהו וכאשר התקרב מצא בית בו גרה מכשפה.

"תני לי ללון כאן וגם משהו לאכול ולשתות"

ביקש "כי אחרת אמות מרעב ועייפות."

"הו, הו" ענתה "מי יתן משהו לחייל משתמט?"

הדופן הושיטה את ידה ורצתה לקחת את האש.
"לא" אמר לה כי הבין את כוונתה הרעה "לא אתן לך את האש עד שלא אעמוד עם שתי רגלי על הקרקע."
המכשפה זעמה, עזבה את החבל והוא ירד חזרה לבאר.
החייל המסכן נפל אך לא נפגע. הוא ישב בתחתית הבאר. האש הכחולה דלקה לידו, אך מה תועלת הייתה לו ממנה? הוא ראה שיישאר בבאר עד מותו, וישב כך בעצב זמן מה. בסוף שם את ידו בכיס והוציא את המקטרת שלו. "לפחות תהיה לי זו הנאה האחרונה" חשב. הוא מילא את המקטרת בטבק, הדליק אותה באש הכחולה והתחיל לעשן. אך כשהעשן עלה למעלה פתאום הופיע לפניו גמד שחור ושאל "אדוני, מה תצווה?" "מה עלי לצוות?" שאל החייל מופתע. "אני חייב לעשות את הכל שתדרוש" ענה הגמד.
"טוב" אמר החייל "ראשית כל תעזור לי לצאת

מהבאר הזו."
הגמד לקח אותו בידו והוביל דרך מעבר תת-קרקעי. החייל לא שכח לקחת איתו את האש הכחולה.
הגמד הראה לו את כל האוצרות שהמכשפה אספה והסתירה, והחייל לקח משם זהב, כמה שרק יכול היה לשאת. הם יצאו החוצה ואז אמר החייל "עכשיו לך וקשור את המכשפה והוביל אותה לבית הדין."
לא לקח זמן רב ונשמעה זעקה כמו של חתול פרא, והגמד חזר מיד. "הכל סודר" אמר "המכשפה כבר על הגרדום. מה תצווה עכשיו, אדוני?"
"כרגע שום דבר" ענה החייל "אתה חופשי ללכת. רק תישאר בקרבה ותבוא כשאקרא לך". "זה לא נחוץ. כשתדליק את המקטרת שלך באש הכחולה אעמוד מיד לרושותך" אמר הגמד ונעלם.
החייל חזר לעיר שממנה הגיע. הוא בא לאכסניה טובה, הזמין בגדים טובים ואמר לבעל האכסניה להכין לו את החדר המפואר

ביותר.

כאשר הכל כבר סודר הוא קרא לגמד ואמר "שנים רבות שירתתי את המלך בנאמנות,

אבל הוא שילח אותי והשאיר אותי לרעב

ועוני. עכשיו אני רוצה להתנקם בו."

"מה עלי לעשות?" שאל הגמד.

"מאוחר בלילה, כשבת המלך תשכב במיטה,

הביא אותה הנה ישנה, והיא צריכה לשרת

אותי כמו שפחה."

"לי קל לעשות דבר כזה" אמר הגמד "אבל

אתה מסתכן. אם הדבר יתגלה, רעה גדולה

תפול עליך."

בחצות בדיוק נפתחה הדלת והגמד הופיע עם

בת המלך בזרועותיו. "אהה, זו את?" קרא

החייל "מהר, קחי מטאטא ונקי את החדר."

כשהיא גמרה את עבודתה הוא התיישב על

כיסא, הושיט את רגליו ואמר "עכשיו חלצי את

המגפיים שלי." אחר כך זרק את המגפיים

עליה והיא הייתה צריכה לאסוף אותם, לנקות

ולהבריק. היא עשתה את הכל שהוא ציווה,

בלי התנגדות ועם עיניים עצומות למחצה.

עם קריאה הראשונה של התרנגול הגמד

הביא אותה חזרה לארמון המלך ושם

במיטתה.

למחרת, כאשר בת המלך קמה, הלכה לאבא

שלה וסיפרה שהיה לה חלום מוזר. "הובילו

אותי כמו חץ מקשת דרך רחובות העיר,

הכניסו לחדר של חייל אחד, ושם הייתי צריכה

לנקות ולצחצח מגפיים. זה היה אמנם רק

חלום, אבל אני עכשיו עייפה כאילו זה קרה

באמת."

"יתכן וזה לא חלום" אמר המלך "ואתן לך

עצה. מלאי את כיסך באפונים ותנקבי בו חור

קטן. אם יובילו אותך שוב, האפונים יפלו

מהכיס וישאירו סימן בדרך."

כשהמלך דיבר כך, הגמד עמד לידו

בלתי-נראה ושמע את הכל. בלילה, כשהוא

הוביל שוב את בת המלך דרך רחובות העיר,

אמנם אפונים אחדים נפלו מכיסה, אבל לא

ניתן היה לעקוב אחרי דרכה, כי הגמד פיזר

אפונים בכל העיר.

בת המלך הייתה צריכה לשרת את החייל

שוב עד קריאת התרנגול.
המלך שלח את אנשיו לחפש את סימני דרך,
אך לשווא. בכל העיר ילדים עניים אספו
אפונים ואמרו "הלילה ירד גשם של אפונים."
"אנו מוכרחים למצוא תחבולה אחרת" אמר
המלך. מחר בערב, כשתשכבי למיטה,
תשאירי את נעליך על הרגליים. ולפני
שתחזרי, תסתירי אחד מהם. אנו כבר נמצא
אותו."

הגמד השחור שמע זאת וכשבערב הבא
החייל אמר לגמד להביא את בת המלך אליו,
הוא יעץ לו לא לעשות זאת. כי הוא לא יודע
איך להתגבר על בעיה. ואם הנעל תמצא אצלו
בחדר הוא יהיה בצרות.

"תעשה מה שאמרתי לך" אמר החייל ולכן גם
בלילה השלישי בת המלך הייתה צריכה
לשרת את החייל, אבל לפני שהגמד החזיר
אותה, חלצה נעל אחת והסתירה אותה תחת
המיטה.

למחרת ציווה המלך לחפש את נעל בתו בכל
העיר, ואמנם הנעל נמצאה בחדרו של החייל.

הוא אמנם ניסה לברוח, אך תפסו אותו מיד
והכניסו לבית סוהר. הצרה רק שבזמן בריחתו
שכח לקחת איתו את החבילה בה היה הכסף
והאש הכחולה. נשאר לו רק דוקט אחד
בכיסו.

הוא עמד בבית הסוהר ליד החלון ובמקרה
ראה חייל, אחד מהחברים שלו, עובר בדרך.
הוא קרא לו ואמר "עשה לי טובה והביא לי
את החבילה שהשארתי בחדרי שבאכסניה.
אתן לך דוקט אחד תמורת זאת."

החבר רץ מהר והביא לו את הדברים. מיד
הוציא החייל את מקטרתו, הדליק באש
הכחולה והגמד השחור הופיע לפניו.
"אל תדאג" אמר "לך לאן שיובילו אותך ותן
לקרות לכל. רק קח את האש הכחולה איתך."
למחרת הביאו את החייל לפני שופט, ולמרות
שלא יכלו להוכיח לו כל פשע, דן אותו השופט
למוות.

כשהובילו אותו לגרדום הוא ביקש מהמלך רק
עוד חסד אחרון. "ומה זה?" שאל המלך.
"שלפני התליה אוכל עוד לעשן מקטרת"

אחת".
"תוכל לעשן אפילו שלוש" ענה המלך "אך על
תצפה שארחם עליך ואשאיר אותך בחיים."
החייל הוציא אז את מקטרתו והדליק אותה
באש הכחולה. רק כמה עיגולי עשן יצאו
מהמקטרת וכבר הגמד השחור עמד לפניו.
"מה תצווה, אדוני?" שאל.
"קח מקל חזק ותרביץ לשופט הבוגד הזה
ולתליין ואל תחוס גם על המלך שנהג בי
באכזריות כזו."
הגמד התחיל לנפנף במקל ומי שקיבל ממנו
מכה נפל לארץ ולא העז יותר לקום.
המלך נבהל מאוד וביקש רחמים, וכדי לשמור
על חייו נתן לחייל את כל ממלכתו ואת בתו
לאישה.